

Θεατρική παράσταση

Πιερ-Ωγκύστ ντε Μπωμαρσαί

«Ο ΚΟΥΡΕΑΣ ΤΗΣ ΣΕΒΙΛΛΗΣ»

Από το ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ. ΑΓΡΙΝΙΟΥ

ΔΗΜΗΤΡΑ
ΜΑΤΣΟΥΚΑ
ΑΡΗΣ
ΛΕΜΠΕΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ:

Απόδοση: ΕΦΗ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ,

σε συνεργασία με τον ΘΟΔΩΡΗ ΓΚΟΝΗ

Σκηνοθεσία: ΝΙΚΟΣ ΜΑΣΤΟΡΑΚΗΣ

Τραγούδια του Φίγκαρο: ΣΤΑΜΑΤΗΣ ΚΡΑΟΥΝΑΚΗΣ

Μουσική: ΧΡΗΣΤΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΥ,

από τη ΣΠΕΙΡΑ-ΣΠΕΙΡΑ

Στίχοι Τραγουδιών: ΘΟΔΩΡΗΣ ΓΚΟΝΗΣ

Σκηνικά - κοστούμια: ΜΑΓΙΟΥ ΤΡΙΚΕΡΙΩΤΗ

Φωτισμοί: ΑΛΕΚΟΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ

Βοηθός Σκηνοθέτη: ΛΕΥΤΕΡΗΣ ΛΑΜΠΡΑΚΗΣ

ΔΙΑΝΟΜΗ:

Κόμης Αλμαβίβα: ΑΡΗΣ ΛΕΜΠΕΣΟΠΟΥΛΟΣ

Ροζίνα: ΔΗΜΗΤΡΑ ΜΑΤΣΟΥΚΑ

Φίγκαρο: ΤΑΣΙΑΡΧΗΣ ΧΑΝΟΣ

Μπαρτόλο: ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΟΛΟΒΟΣ

Ντον Μπαζίλιο: ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

Συμβολαιογράφος: ΤΑΣΟΣ ΚΟΡΟΖΗΣ

Ειρηνοδίκης: ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΗΣ

Σ Η Μ Ε Ι Ω Μ Α Σ Κ Η Ν Ο Θ Ε Τ Η :

"Ο Κουρέας της Σεβίλλης" θα μπορούσε με ένα τρόπο να είναι ένα αστικό δράμα: Ένας ηλικιωμένος έχει υπό την κηδεμονία του μια πολύ νέα και όμορφη κοπέλα, με την οποία είναι ερωτευμένος και η οποία φυσικά τον αρνείται. Ξαφνικά, εμφανίζεται ένας νέος άντρας, ο οποίος είναι επίσης ερωτευμένος μαζί της και θέλει οπωσδήποτε να την παντρευτεί, για το σκοπό μάλιστα αυτό οργανώνει μια σειρά από πλεκτάνες προκειμένου να τη φέρει στα νερά του.

Επιχείρησα μια προσέγγιση διαφορετική, επειδή με ένα περίεργο τρόπο, το να ανεβάζει κανείς κωμωδίες του 17ου και 18ου αιώνα μέσα στην εποχή τους, δημιουργεί ένα formalismό στείο, που πιστεύω ότι δεν αναδεικνύει το έργο, ίσως μάλιστα το εμποδίζει. Βεβαίως υπάρχουν και έργα τα οποία πρέπει να παραμένουν στην εποχή τους, δεν μπορείς, δεν πρέπει να τα εκσυγχρονίσεις στην προκειμένη περίπτωση ωστόσο, θέλω να το κάνω πιο κοντινό, πιο στα καθ' ημάς.

Σε αυτή την ιστορία της ίντριγκας, οι χαρακτήρες δε φαίνονται ιδιαίτερα και σίγουρα δεν είναι προικισμένοι με κάποια πνευματικότητα. Είναι άνθρωποι οι οποίοι αντιδρούν μάλλον ενστικτωδώς. Η Ροζίνα για παράδειγμα. Δεν πρόκειται για μια κοπέλα έξυπνη, μορφωμένη, καλλιεργημένη, αλλά για ένα αφελές θηλυκό, το οποίο προσανατολίζεται από το ένστικτό του.

Βασικά, αυτό το έργο μου δημιουργεί την αίσθηση ότι είναι μια ιστορία αντεκδίκησης ενστικτών. Το ένστικτο της κατοχής - να κατέχει κάποιος κάτι το οποίο δεν μπορεί να απολαύσει - το ένστικτο του έρωτα.

Και αν υπάρχει μια εικόνα που θα μπορούσε συνειρμικά να αποδώσει αυτό που έχω κατά νου, θα διάλεγα την παλιά εκείνη διαφήμιση, όπου ένας γέρος κάθεται με ένα απίθανο θηλυκό σε ένα κλαμπ. Ξαφνικά αυτή σπκώνεται, το φόρεμά της ξηλώνεται και ο νεαρός που κάθεται απέναντι και την κοιτάζει πίσω από τα γυαλιά ηλίου, περνάει με νόημα τον αντίχειρα πάνω στα χείλη του.

Με ένα περίεργο τρόπο αυτή η διαφήμιση μου δίνει ακριβώς την αίσθηση του έργου.

ΚΥΡΙΑΚΗ 21 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

